

opusdei.org

Mons. Ocáriz als EUA: «Sigueu fidels»

Les dues últimes tertúlies del prelat als EUA es van celebrar a Los Angeles. Vídeo resum de l'estada als EUA.

11/08/2019

Nova York Chicago Houston Los Angeles

Dissabte, 27 de juliol (Los Angeles)

Un miler de persones van acudir a les dues tertúlies amb el prelat de l'Opus Dei a Los Angeles, qui conclourà d'aquí a pocs dies el seu viatge pastoral als EUA

Una de les primeres intervencions va ser de Lito, qui té 83 anys i és el primer supernumerari de l'Opus Dei a Los Angeles: "A l'Obra, quan parlo amb els més joves em sento com Yoda amb el jove Luke Skywalker", va dir, entre les rialles de l'auditori, recordant els personatges de la pel·lícula Star Wars. Va voler saber com ajudar els joves a acostar-se a Déu. El prelat va respondre que el primer mitjà és l'oració, i és el més important. "A més, no oblidis que també pots ajudar la gent de la teva edat a acostar-se a Déu. L'apostolat no té fronteres, no té ribes, és un mar obert. La gent gran també tenen ànima... ", va afirmar fent broma.

Jim, ex marine i pare de 10 nens, va compartir amb prelat les seves reflexions sobre com educar els fills en l'àmbit de la sexualitat. El prelat va recordar que el sexe és una realitat molt noble creada per Déu i va afegir que: "la puresa en els afectes no és una negació, fixar-se només en el que no es pot o no s'ha de fer, sinó que és l'afirmació de la dignitat humana. Per tenir aquesta disposició positiva cap a l'amor, hem de pregar per la nostra pròpia puresa i per la puresa de tots".

Tim, productor de cinema nominat als Oscars, va demanar un consell sobre com influir positivament en la indústria cinematogràfica. El prelat va animar-lo a santificar el treball, fent-ho bé, produint ara "obres d'entreteniment que siguin tècnicament de bona qualitat, i al mateix temps que transmetin un missatge inspirador, encara que potser no cal que sigui explícitament

cristià. El contraproduent és presentar un missatge cristià d'una manera tècnicament pobre".

La tertúlia de la tarda amb dones que participen en les activitats apostòliques de l'Opus Dei va ser l'última del viatge pastoral als EUA. En ella, Margaret, que viu a Silicon Valley i és mare de 11 fills, va explicar que li preocupa que la prosperitat econòmica de la zona dificulti als seus fills desitjar una vida sòbria. El prelat va animar a mostrar amb el seu exemple que es pot viure amb poques coses i ser feliç: "Perdre l'alegria perquè ens falta alguna cosa és ser esclau d'aquest objecte. El despreniment ens fa lliures per estimar les persones. Si estem aferrats a les coses, la nostra força per estimar els altres disminueix. El cor pot expandir enormement, però també encongir".

Lucy va parlar de la tendència a l'individualisme que pot entelar la vida familiar i va voler saber com superar la por de demanar ajuda. Monsenyor Ocariz va recordar l'escena evangèlica en què Jesús demana a la samaritana un got d'aigua: "Sent qui és, sent Déu, sent omnipotent, podria haver fet un miracle i aconseguir l'aigua sense necessitat d'un pou. Però no, el Senyor volia necessitar-nos. Ens dóna un exemple de com demanar ajuda". Va afegir que "l'individualisme té dues versions: no demanar ajuda i no donar-la, no preocupar-se pels altres. Hem de lluitar per evitar-les, perquè l'essència de la vida cristiana és la caritat".

Jen i Megan, intèrprets de jazz, van tocar la cançó "What a Wonderful World", i van explicar que els recorda a la proposta de sant

Josepmaria de "estimar el món apassionadament".

Al final de la trobada, Mary va demanar al prelat que compartís els seus desitjos per a la gent de l'Obra als Estats Units: "Que sigueu fidels. Que us multipliqueu -va respondre-. No només pel desig de ser molts, sinó més aviat per ajudar moltes més persones, perquè això és el que vol el Senyor".

Divendres, 26 de juliol (Los Angeles)

La primera tertúlia que va tenir el prelat amb dones a Los Angeles va començar amb una cançó. Lucy i Kayla van entonar amb els seus ukeleles "El millor dia de la meva vida", mentre que Samy, estudiant d'etnomusicologia a UCLA, va tocar la trompeta, amb l'acompanyament de les seves germanes al violí i la guitarra.

Samantha, estudiant de la Universitat de Califòrnia-Berkeley, va demanar al prelat quina és la missió de l'Opus Dei a l'Església. "El camí de l'Església és molt ampli i conté moltes maneres diferents de viatjar cap a la mateixa meta. Tots formem el Cos Místic de Crist, i per això estem units i anem en la mateixa direcció, tot i que hi ha diferents maneres d'avançar. L'Opus Dei recorda un missatge que està al cor de l'Evangeli: que tots som cridats a ser sants, que la santedat no és només per a algunes persones especials".

Mons. Ocariz va explicar que "tots els esforços humans nobles i nets són un camí cap a la santedat. Certament, recolzant-se en l'oració i els sagraments, però també a través de la vida ordinària, el treball i la vida familiar".

Kayla va preguntar en què consisteix ser sants. "No vol dir ser persones

sense defectes", va dir el prelat. "En canvi, és la perfecció de l'amor mostrada en la lluita personal, en l'esforç per estimar cada vegada més plenament, encara que haguem de començar de nou moltes vegades. Sant Josepmaria deia: 'Un sant és una persona que lluita', és a dir, que s'aixeca i comença de nou quan comet un error".

Alana, una jove que actua en un teatre de Los Angeles, va demanar un consell per viure amb coherència cristiana en aquest ambient. "En primer lloc, acull a tots. Els cristians no podem menysprear ni tractar malament a ningú. Després, necessitaràs una sòlida formació per donar raó de la teva esperança, per explicar no només la veritat revelada, sinó també les veritats obertes a la raó humana".

El mateix dia, el prelat es va reunir amb nois que participen en les

activitats apostòliques de l'Opus Dei. "Llegiu l'Evangelí sovint —els va aconsellar— i imagineu les escenes, per conèixer millor el Senyor. Això ens dóna la força que necessitem per portar-lo als altres i, per tant, per portar-los la felicitat. La vida cristiana és inseparable de l'esforç personal per conèixer i estimar millor Crist, i del desig i esforç per donar-lo a conèixer als altres".

Chao, un estudiant xinès que realitza un doctorat de Geofísica a Stanford, va explicar al prelat que, a Xangai, un amic li va parlar per primera vegada de Déu i el va convidar a assistir a classes de catecisme al costat d'altres persones que segueixen els ensenyaments de sant Josepmaria. "Què podria fer per ajudar a l'Opus Dei a començar a la Xina continental?", va preguntar.

"Resar", va dir el prelat. "Pot semblar simplista, però tota la tasca

apostòlica de l'Opus Dei —com el de l'Església— és una tasca sobrenatural. No és simplement un esforç humà, d'estratègia o de vendes. El més important és confiar en Déu, tant a la Xina com al món sencer".

Jim, estudiant de Pasadena, va explicar que de vegades no té temps per compatibilitzar l'estudi, l'esport, els amics i el tracte amb Déu. "El secret és ser més ordenats, perquè d'aquesta manera s'aprofita millor el temps. Intenta tenir un pla de vida, en què hi hagi temps establerts per a l'oració i la lectura de l'Evangelí, i altres temps per al treball i l'estudi".

Abans de finalitzar la tertúlia, Tim, productor nominat als Oscars, va lliurar a Mons. Ocariz 1 una rèplica de l'estatueta per commemorar la seva visita a Los Angeles, el centre de la indústria cinematogràfica dels Estats Units.

Dilluns, 22 de juliol (Houston)

"Benvingut a Texas, Pare! 'Yee-haw! ". Així van rebre al prelat les més de 200 joves que van acudir a una tertúlia celebrada a Houston. "En aquest país estudiem i treballem pensant molt en els resultats. Com treballar bé sense caure en el perfeccionisme? ", va demanar Rosie, una estudiant que viu a sis hores de Houston i viatja un cop al mes a la ciutat texana per rebre formació cristiana en un centre de l'Opus Dei.

"El profund sentit de la nostra feina és l'amor a Déu i als altres -va dir Mons. Ocariz-, un objectiu superior que ens permet dedicar tot l'esforç necessari a les diverses tasques sense convertir-nos en els seus esclaus. Necessitem treballar amb afany, moltes hores, però, si entenem que el sentit del treball és sobrenatural, sabrem, per exemple, quan parar per dedicar temps a la nostra família, per

descansar o per tenir cura d'altres persones".

A la tarda, el prelat va tenir una altra tertúlia amb nois de Houston i altres ciutats properes. Pedro i Rafael, dos germans bessons, van preguntar com ajudar en el treball d'evangelització que les persones de l'Opus Dei procuren fer al país. "El que l'Obra espera de qui vol ajudar és que resi molt", va respondre. "Pregueu perquè tots a l'Opus Dei i tots els que participen en els mitjans de formació cristiana siguin fidels a la seva vocació cristiana. Resin també perquè siguem capaços de portar a moltes persones aquesta gran meravella: el missatge de Crist".

Joe, un estudiant universitari, convers del protestantisme, va preguntar al prelat com havia destriat la seva pròpia vocació. Monsenyor Ocariz va dir que va conèixer l'Obra per primera vegada

gràcies als seus germans grans quan era un adolescent. Va assistir a les activitats durant un temps, però va decidir deixar de fer-ho, ja que rebia una bona formació religiosa a l'escola. En acabar el batxillerat, el seu germà gran, que ja treballava com a enginyer, el va convidar a passar l'estiu amb ell a la ciutat on vivia. Allà va tornar a freqüentar un centre de l'Opus Dei: "L'ambient era molt bo, el vaig passar molt bé amb la gent. Em van convidar a considerar la possibilitat de ser part de l'Obra, i la meva primera reacció va ser dir que no. Després ho vaig pensar una mica, no gaire, i sobretot vaig resar més. Va arribar un moment -és Nostre Senyor qui actua- en què vaig pensar: 'És possible... la crida dóna Déu és una cosa meravellosa'. Així que vaig dir: 'Bé, fem-ho'. Aquest fem-ho és la llibertat que sovint es necessita per donar forma a la crida de Déu. Déu sempre ens deixa, almenys en la majoria dels

casos, sense claredat total, pel que som nosaltres els qui hem de donar el pas final, perquè siguem molt lliures en el lliurament. Vaig dir 'fem-ho', i això va ser ara fa... 58 anys".

Com va fer al matí, el prelat va concloure la sessió demanant oracions pel Papa, perquè "ell confia en la pregària de tots els catòlics".

Diumenge, 21 de juliol (Houston)

Després de passar per New York, Chicago i Wisconsin, monsenyor Ocariz va prosseguir el seu viatge pastoral per Houston (Texas), on va tenir dues tertúlies amb fidels de l'Opus Dei i amics procedents de Dallas, Sant Antonio, Austin, Miami, Louisiana i fins i tot Mèxic.

El prelat va comentar l'evangeli de la missa del diumenge, que recordava el moment en que la Marta es queixa a Jesús perquè ella treballa mentre la seva germana Maria escolta al

Mestre: "Tant el treball com l'oració són fonamentals. Com ens va ensenyar sant Josep maria, cal transformar el treball en oració, fent de tot el que fem un diàleg amb Déu. Per això, necessitem contemplar al nostre Senyor, unint la nostra vida estretament a la de Crist. Així com Maria era als peus del Senyor mentre que la seva germana treballava, també nosaltres hem de fer el mateix mentre treballem".

Liz, investigadora de Dallas, va preguntar al prelat com mantenir viva la consciència de la nostra filiació divina, no només d'una manera intel·lectual, sinó també experimentant-la amb els sentiments. "És la gran veritat que necessitem tenir en el més profund de la nostra ànima -va respondre el prelat:- que Déu ens estima amb bogeria. Per això, la nostra relació amb ell ha de ser una resposta d'amor. Experimentar que som fills

de Déu, gaudir amb això, no depèn dels nostres propis esforços. De vegades Déu ens concedeix moments en què la nostra fe sembla més viva, més profundament sentida, però altres vegades pot contenir alguna foscor. Sovint no veiem l'amor de Déu, però hem de creure fermament en ell i considerar-ho en la nostra oració".

Odette, infermera i mare de nou fills, va expressar una preocupació compartida per molts pares: com integrar l'ús de la tecnologia en l'educació dels fills. "En primer lloc, donant bon exemple als més petits", va dir el prelat. Així mateix, va animar a educar els nens en l'autodomini, renunciant per exemple a petits capricis, per poder ser sempre lliures.

Gaby va narrar una gràcia de Déu que havia rebut per intercessió del beat Álvaro del Portillo: fa uns anys,

li van diagnosticar una malaltia greu a la nena de la qual estava embarassada. Segons els metges, no podria caminar, parlar o respirar per si mateixa. Mentre Gaby parlava, la nena, Daniela, es va acostar al prelat per donar-li un ram de flors enmig d'un fort aplaudiment.

A més de les preguntes i respostes, les assistents van amenitzar la tertúlia cantant la cançó *Deep in the Heart of Texas*.

A la tarda, i en una reunió similar, monsenyor Ocariz va recordar "la fe de sant Josepmaria al començament de l'Obra, quan va rebre la tasca del nostre Senyor de fer l'Opus Dei. Va mirar el món sencer ple d'esperança, una esperança basada en la fe. També nosaltres hem de ser persones de gran esperança, una esperança basada en la fe: fe en l'amor de Déu per nosaltres, fe en la vocació cristiana que hem rebut".

Greg, controlador de vol de l'Estació Espacial Internacional de la NASA, va recordar el 50è aniversari del primer allunatge. Amb aquest motiu va voler preguntar a tots els presents: "Quina va ser la primera paraula pronunciada a la lluna?"; "HOUSTON!", va respondre divertit el públic a una sola veu. Greg va explicar que els residents de la ciutat estan molt orgullosos d'aquesta frase (*Houston, Tranquillity Base here. The Eagle has landed*), que els recorda la responsabilitat de portar la fe a tot arreu.

La següent pregunta la va plantejar Chris, pare de quatre nens petits i una nena més en camí: "Com podem els cristians compartir la fe amb els altres?", Va dir. El prelat va assenyalar que, quan ens sentim febles, ens cal trobar la nostra força en Crist, especialment en l'Eucaristia. "El que passa quan rebem Jesús en l'Eucaristia és veritablement

sorprenent. Ens transformem en Ell. És el contrari del que succeeix amb els aliments. Ens convertim en Ell, ens convertim més en Crist mateix. Sentir que som febles és natural. Però també podem sentir-nos forts, amb la força que Déu ens dóna".

Tom va patir fa sis setmanes un greu accident automobilístic. Com a conseqüència, ha quedat amb limitacions de mobilitat, de manera que va parlar amb el prelat a través de videoconferència. "Com podem tenir més cor?", va preguntar Tom. El prelat va animar-lo a oferir els dolors pel Sant Pare i per l'Església i li va respondre que "només quan Déu expandeix els nostres cors, quan Déu ens fa capaços d'estimar més; la força que necessitem per estimar ve de la caritat de Crist, que assolim demanant-la al Senyor. Així que no ens enfrontem sols a aquesta lluita, ja que el nostre Senyor està amb

nosaltres, i per tant necessitem sempre demanar la seva ajuda".

Dilluns, juliol 15 (Chicago)

Mons. Fernando Ocariz va visitar Metro Achievement Center, un centre educatiu per a noies que ofereix suport escolar i altres activitats de formació a famílies en risc d'exclusió social de la ciutat de Chicago.

Durant la visita a les instal·lacions, algunes alumnes d'un programa d'Enginyeria van mostrar al prelat els diversos projectes en què estan treballant. Petra i Ernestina, que van posar en marxa aquesta iniciativa social fa 30 anys, li van explicar alguns records dels primers anys i van agrair el treball dels sacerdots de la prelatura, als qui està confiada l'atenció espiritual d'aquesta iniciativa.

Després, el prelat va visitar Midtown Center, una iniciativa de formació

extracurricular adreçada a joves de barris marginals de Chicago.

Midtown ofereix classes de reforç acadèmic, esport, programes de desenvolupament del caràcter i tutoria individual. Els pares dels nois reben suport a través de seminaris i assessorament individual.

Alguns dels 400 nois que participen en les activitats d'estiu van acollir al prelat al gimnàs, on va conversar amb els responsables i voluntaris de les iniciatives que estan actualment en marxa. Mons. Ocariz també es va reunir amb la família de Melissa Villalobos, de qui la curació mèdica va ser reconeguda com a miracle en la causa de canonització de John Henry Newman.

El prelat va acudir a resar a l'església de Santa Maria dels Àngels, adjacent a Midtown. La parròquia va ser confiada a sacerdots de l'Opus Dei el

1991 pel cardenal Joseph Bernardin, aleshores arquebisbe de Chicago.

Diumenge, 14 juliol (Chicago)

El passat 14 de juliol, Mons.

Fernando Ocariz va mantenir dues trobades a Chicago amb joves i adults que freqüenten els mitjans de formació cristiana que ofereix l'Opus Dei.

Als primers, majoritàriament estudiants de batxillerat i primers anys d'universitat, els va recordar que la formació cristiana que reben en els centres de l'Obra a través de catequesi, meditacions, converses amb sacerdots i laics..., no és només una cosa individual, sinó que els ha de portar a encomanar la fe a totes les persones del seu entorn.

Joe, antic alumne del col·legi Northridge, va preguntar al prelat com compartir la fe cristiana a la universitat. "Amb l'amistat -va ser la

resposta-. Sant Josep maria deia que l'apostolat en l'Església té moltes modalitats. Però hi ha una manera fonamental de transmetre la fe, que és el tracte personal, l'amistat veritable. Quan hi ha amistat, i no simplement un coneixement superficial, es pot compartir el que un porta dins, els propis pensaments, els propis desitjos, també les pròpies dificultats".

Com no tenir por de trobar la pròpia vocació?, va preguntar Matt a Mons. Ocariz. "És natural tenir un cert temor o dubte davant el futur quan es vol prendre una decisió important a la vida. Per això, convé buscar sincerament la voluntat de Déu, demanar llum al Senyor en l'oració i també escoltar el consell de qui pensis que et pot orientar bé", va dir el prelat. A més, ha prosseguit, "és important que demanem al Senyor, a més de llum per veure, força per estimar. Perquè moltes vegades no és

que no vegem el que Déu vol, sinó que ens falta una mica d'empenyament per llançar-nos a respondre que sí. D'ordinari, Déu no manifesta la seva voluntat de manera evident. Amb tot, qualsevol cosa que ens demani és el que ens farà més feliços".

A la tertúlia amb professionals, el prelat va animar els assistents a centrar tota la vida a Jesús. "La nostra pregària, la nostra vida espiritual, la nostra vida de treball, la nostra vida familiar, la nostra vida apostòlica... tot s'ha de centrar en Jesucrist", va dir. "Tot és per a ell: tot el sentit de la vida, de la creació, de la història, està basat en aquesta veritat. Es tracta de posar en el centre de la nostra lluita interior Jesucrist i no el perfeccionisme, es tracta de semblar-nos més a ell, de conèixer-lo millor, d'estimar més. De Jesucrist traurem la força per ser

cooperadors seus, per identificar-nos amb ell ".

Com en altres ocasions, els assistents van concloure la trobada pregant per les intencions del Papa i les necessitats de tota l'Església.

Dissabte, 13 juliol (Chicago)

Durant el seu primer dia a Chicago, el prelat de l'Opus Dei va acudir a l'Acadèmia Willows per tenir una tertúlia amb dones que assisteixen als mitjans de formació cristiana que ofereix l'Opus Dei. Les assistents provenien de diversos estats de l'Oest Mitjà: Minnesota, Missouri, Wisconsin, Indiana, Kansas, Iowa, Michigan i Colorado.

Maria va explicar que els seus pares van impulsar els començaments de l'Acadèmia Willows, un col·legi en el

qual l'atenció pastoral està encomanada a sacerdots de l'Opus Dei. En la seva intervenció, va recordar el mn. José Luis Múzquiz (Fr Joe Muzquiz), el sacerdot a qui fa 70 anys sant Josepmaria va demanar començar la tasca apostòlica de l'Opus Dei a Chicago. "Com podem dur a terme 'la revolució' del missatge cristià com va fer father Joseph?", va preguntar Maria.

El prelat va respondre que la revolució més important "és la revolució de cada dia, aquella que fa cada un en la seva pròpia vida. Una revolució significa donar la volta, és a dir, tornar de nou, tornar a Crist. Aquesta és la gran revolució que podem dur a terme cada dia, i que requereix una revolució constant".

Més endavant, va exhortar les presents a confiar en la força de Déu davant les dificultats, especialment aquelles que afronta avui l'Església.

"No hem de cedir al pessimisme quan veiem dificultats, confusió o problemes. L'Església està formada per persones febles. Nosaltres mateixos som febles. Però l'Església és, sobretot, la força de Déu.

L'Església és Jesucrist, present en la seva Paraula i en els sagraments, present amb tota la seva força salvadora".

Maripaz, mare de família, va demanar al prelat que parlés sobre la importància del treball de la llar.

"Una manera molt directa d'entendre la importància del treball a la llar – va respondre Mons. Ocariz– és pensar en la Mare de Déu. La criatura més gran, la mare de Déu, què va fer durant tota la seva vida? Va cuidar de la casa de Josep i de Jesús. Humanament parlant és necessari un ambient de família, un lloc en el qual tothom se senti a gust. Això permet que cada persona creixi, millori. És una cosa que no només fa

la vida agradable, sinó que forma. I forma també en l'àmbit espiritual, perquè el material i l'espiritual estan estretament units".

Dijous, 11 de juliol (Nova York)

Enguany se celebra el 70 aniversari del inici de la tasca apostòlica de l'Opus Dei als Estats Units (1949). "En aquest gran país –va dir el prelat en la primera trobada de dijous– s'ha fet ja tant, però encara estem realment en els començaments. Podem pensar que portem ja molt de temps als Estats Units i que l'Obra es va fundar fa ja noranta anys... Però, per a la Història, noranta anys és l'inici dels inicis".

Mons. Ocariz va explicar que "davant la realitat de la missió apostòlica de posar al Senyor al cim, es pot pensar: 'Sí, és una cosa meravellosa, una

empresa engrescadora, però jo tinc tantes limitacions, tantes dificultats personals...'. A més se sumen les crisis en el món, en la mateixa Església, que travessa moltes dificultats. Tot això, però, no pot ser mai ocasió de desànim. El Senyor compta amb nosaltres per fer molt de bé tal com som, amb les nostres limitacions".

Un dels presents, Sharif, va compartir la seva impressió sobre la dificultat per al compromís que veu en moltes persones. "Quan la llibertat no es manté ferma en un compromís significatiu, la persona viu a mercè dels vents, a mercè dels sentiments. En lloc de guiar-se per la intel·ligència i per la pròpia llibertat, es guia per afectes que varien segons les circumstàncies", va comentar el prelat.

Un altre dels assistents va preguntar com fer amistats veritables a la feina,

on les relacions poden néixer de vegades per interessos pràctics. "En primer lloc amb la pregària. Resa pels teus col·legues. Després, cerca oportunitats per realitzar petits actes de servei, però no com una tàctica, sinó perquè realment vols ajudar-los. Veuran que la teva actitud és diferent, sincera, que de debò els vols servir. D'aquesta manera, podràs trencar barreres i sorgiran converses més profundes".

Els assistents van pregar junts pel Papa Francesc. "Sobre les seves espatlles porta un pes considerable – va dir el prelat– i quan parla amb la gent, o quan escriu cartes, acaba dient: 'Resa per mi, prega per mi'. Té molta fe en la pregària, i nosaltres també hem de tenir aquesta fe".

A la tarda, Mons. Ocariz va participar en una tertúlia amb un grup nombrós de dones. Un dels temes principals de la conversa va ser

l'alegria. "Tenim l'obligació de ser feliços. Quan no siguem feliços, no podem esperar que l'alegria torni per si sola: haurem de buscar-la. Per això, necessitarem anar a la font de la felicitat, que és el Senyor.

D'aquesta manera, podrem també fer la vida agradable als altres. Estant alegres, podrem fer apostolat", els va dir.

Diverses preguntes que se li van fer durant la tertúlia van abordar el tema del misteri del sofriment. Mons. Ocariz va assenyalar la possibilitat, aparentment contradictòria, d'experimentar l'alegria enmig del dolor. "Això és possible quan sabem per la fe que fins i tot el sofriment, quan arriba, és un instrument per a col·laborar amb Jesucrist en la redempció del món. Encara que Déu no eviti el sofriment, podem tenir l'alegria de saber que té un valor positiu molt gran quan s'uneix a la creu de nostre Senyor".

Dimecres, 10 de juliol (Nova York)

Mons. Ocáriz va visitar l'església de Sant Agnes, als voltants de la Grand Central Terminal de Manhattan (New York). En el 2016, el cardenal Timothy Dolan, arquebisbe de Nova York, va encomanar als sacerdots de l'Opus Dei l'atenció pastoral d'aquest temple.

A continuació, el prelat va acudir a la Zona Zero i va pregar en silenci durant uns minuts al monument que recorda els 2.983 morts en els atemptats del 2001.

A la tarda es va reunir amb unes 250 joves que assisteixen a activitats de formació cristiana en diferents centres de l'Opus Dei. "No considereu la formació cristiana que rebeu com una cosa exclusiva per a vosaltres, pel vostre enriquiment personal. Aquesta formació us ajudarà a transmetre, on sigui que estigueu, l'esperit cristià. Tots els cristians som

cridats a ser apòstols en la nostra vida quotidiana, especialment entre els nostres amics, transmetent l'alegria d'haver trobat i seguit a Crist més de prop. Al final, tota la formació cristiana que rebem té com a objectiu ajudar-nos a assemblar més a Crist, a tenir els seus mateixos sentiments, la seva manera de mirar el món i les persones", va dir el prelat.

Colleen, una estudiant de Virgínia Tech, va explicar que, de vegades, l'estil de vida de qui tracta de viure l'Evangelí xoca amb l'ambient. "Tota la força que necessitem per poder parlar de manera convincent es troba en l'Eucaristia i en l'oració. Necessitem demanar-li a nostre Senyor com enfrontar-nos a aquestes situacions. Al final, quan ens esforcem per crear autèntiques amistats, aquesta por a parlar de certs temes desapareix", va afirmar el prelat.

Una altra jove va demanar consell sobre com explicar als seus amics que Déu és molt més que un jutge. "Una manera més profunda d'explicar –va respondre Mons. Ocariz– és assenyalant el Crist a la Creu. Necessitem adonar-nos que Déu és de tal manera el nostre Pare que ha donat el seu únic Fill perquè morís per nosaltres a la Creu. El fet que volgués fer això és una mica misteriós, però és el misteri de l'immens amor de Déu per nosaltres. Quan les coses es posen difícils i tenim la temptació de pensar: Com és possible que Déu, que és el meu Pare, permeti això?, ens cal mirar a la Creu, i fer un acte de fe en l'amor de Déu que Ell va fer tan visible a la Creu de Crist".

En finalitzar aquesta trobada, li van lliurar al prelat una col·lecta que havien realitzat per a les múltiples necessitats dels veneçolans.

Dimarts, 9 de juliol (Nova York)

A Nova York, el prelat es va reunir amb uns 200 joves de diferents ciutats de la costa Est dels Estats Units. Monsenyor Ocáriz els va animar a ser bons amics, amb una amistat profunda i sincera, des de la qual és natural compartir també l'amor que es té per Crist. "El més important –va comentar el prelat–, és la preocupació que tots hem de tenir per ajudar els altres i per deixar-nos ajudar".

En la seva resposta a un estudiant d'Enginyeria a Princeton, que s'està especialitzant en Intel·ligència Artificial, Mons. Ocáriz va ressaltar de nou l'amistat com a via per parlar de Déu en un ambient on l'actitud cap a la fe resulta, sovint, escèptica. "Què pots fer per parlar de Déu en aquest ambient? En general, no es tracta de parlar amb moltes persones al mateix temps, sinó de fer

veritables amistats amb els altres. A través de l'amistat, és fàcil transmetre el que sents, el que penses..., però no amb el to de qui vol convèncer els seus amics, sinó simplement transmetent, a través de l'amistat, el que tens dins: el que té valor per a tu, el que et dóna alegria, el que et dóna serenitat, el que implica la seguretat de comptar amb l'ajuda constant de Déu en la teva vida", va afirmar Mons. Ocariz.

El prelat va subratllar també la importància de resar pel Papa i d'estar units a ell. "Resa molt pel Papa", va dir a un dels nois. "El Papa té, com podeu imaginar, un gran pes sobre les seves espatlles, i molts reptes per afrontar. També hi ha moltes dificultats dins de l'Església, però no hem de desanimar-nos quan veiem aquests problemes perquè, com deia sant Josepmaria, l'Església és fonamentalment Jesucrist. Hem de pregar molt pel Papa perquè té una

feina enorme, una gran responsabilitat, i compta molt amb l'oració de tots".

Després de la trobada amb els joves, el prelat va ser rebut pel cardenal Timothy Dolan, arquebisbe de Nova York, a la residència arquebisbal. Van xerrar durant una hora i, a continuació, van visitar junts la catedral per resar a la capella del Santíssim Sagrament i en la Lady Chapel, dedicada a la Santíssima Verge.

Dilluns, 8 de juliol (Nova York)

El prelat de l'Opus Dei va visitar el campus de Nova York de l'IESE Business School el dilluns 8 de juliol. Mons. Ocariz és gran canceller de la Universitat de Navarra, de la qual forma part l'IESE Business School. Aquesta ha estat la seva primera visita al campus, que va obrir les portes el 2009. El va rebre el director de la seu dels Estats Units, Eric

Weber. Després de passar per l'oratori, va poder conèixer les instal·lacions i saludar una representació dels qui hi treballen, com els matrimonis Luis i Mariana o Nina i Gerard.

El prelat va participar en un acte acadèmic organitzat pel Witherspoon Institute, un centre d'investigació que té com a finalitat comprendre millor els fonaments morals de les societats democràtiques.

Entre els participants, Robert George, professor de Filosofia Política, R. R. Reno, editor de *First Things*, i April Readlinger, directora executiva de CanaVox. Les paraules inicials van ser de Russel J. Snell, director del Center on the University and Intellectual Life de l'Witherspoon Institute, que va parlar sobre els canvis culturals que afronten actualment els joves.

En aquesta línia, la intervenció del prelat i el debat posterior es va centrar en la necessitat de comprendre l'amor, que de vegades queda reduït a pur sentimentalisme. Mons. Ocariz va dir que la llibertat és compresa completament quan sorgeix del veritable amor. L'amor no és solament sentiments, sinó que implica desitjar el bé de l'altre. Si estimar és simplement gaudir usant l'altra persona, es converteix en una mena d'egoisme. Educar en la llibertat, va dir, és molt important per al creixement de la gent jove.

Diumenge, 7 de juliol (Nova York)

El prelat va aterrar a l'aeroport John F. Kennedy de Nova York a primera hora de la tarda.

El van rebre, entre altres, el vicari de l'Opus Dei als Estats Units, monsenyor Thomas G. Bohlin, i algunes famílies. Patricia i Thomas White van acudir a saludar-lo amb

els seus cinc nens. Els petits van mostrar al prelat una pancarta que havien pintat juntament amb la seva mare que deia: "Pare, Welcome to the USA."

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/viatge-pastoral-
estats-units-2019/](https://opusdei.org/ca/article/viatge-pastoral-estats-units-2019/) (05/04/2025)